

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εὐν ἔκτον διατρέχουεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἔννιακόσα
κι' ἡ φυλὴ μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ' κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ αὶ ἴ σ τ ὄ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εικοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἔκτι κι' εικοστὴ Φλεβάρη,
ἔγινε κόκκινο χαδίρι.

Ἐνενηνταῖξη κι' ἑξακόσ' ἀκόμα,
προσευχῆ, νηστεία, καὶ σκορδίσια βρώμα.

Χορὸς τῶν τεθνεῶτων ἔνευ κραυγῶν καὶ φῶτων.

Φ. — Ἀφοῦ λοιπὸν τελεώσανε, βρῆ Περικλῆ βουβάλι,
τῶν ζωντανῶν οἱ μπάλοι,
σήμερα κάνουν κι' οἱ νεκροὶ τὸν τακτικὸ τους μπάλο
καὶ προσκαλοῦν τοὺς ζωντανοὺς σὲ θέαμα μεγάλο.

Π. — Λευκὸς χορὸς, βρῆ Φασουλῆ,
λευκότες καταυγάει,
καὶ συμμαζεύονται πολλοὶ
νὰ κάνουν ἄλλο χάρι.

Γιὰ κίττα γύρω σουαρή,
τοὺς ἄνδρας, τὰς κυρίες,
τῶν ευνονάτων τὰ καρὶ
μὲ χάριτας μυρίας.

Φ. — Στὸν μπάλο τοῦτο τὸν λευκὸ σπιροῦν δὲν βροντᾶ,
ἔδω γλεντζῆς Καρνάβαλος ὁ Χάρος τὸ γλεντᾶ,
ἔδω κοκκίλων σκελετοὶ
μέσα σὲ κόκκαλα πατουῦ,
καὶ κίλλυβα γιὰ κομφετι
μέσα ἄτὰ μούτρα μας πετουῦ.

Γιὰ κίττα, βρῆ σαράβαλο,
τὸν Χέρο τὸν Καρνάβαλο,

τὸν ἀπροσεντάντο,
μὲ τὸ βουδὸ φουάτο.

Ἐδῶ πού λῆς οἱ σκελετοὶ
πέρνου τοὺς ζωντὰς ἄτὸ μῆξῃ
καὶ κάνουν σήμερα κι' αὐτοὶ
ἄδᾶν μιντὶ τρὲ προλονῆ.

Κύττα τριγύρω τῆς ἴταξ,
κίττα πῶς τρῶν σκουλήκια
μάτια γιὰ λαύραις καὶ φωτῆραις
κι' αὐτῆ γιὰ σκουλαρήκια.

Κύττα τριγύρω κολοσσού,
φαντασιῶν ἰνδάλματα,
καὶ διακόμους περισσοῦ
καὶ προτομῆς κι' ἀγάλματα.

Κύττα καὶ μνήματα πτωχὰ
μ' ἓνα καντῆλι μοναχὰ,
πού σβῆνει μὲ κι' ἀνάθει...
νὰ κι' ἓνας ὅπου σκάθει.

Κι' ἔδω, πού καθὲ στόμα κλει
καὶ δὲν ὑπάρχουν μίσση,
δὲν εἶναι δόλου, Περικλῆ,
κι' οἱ τεθνεῶτες ἴσοι.

Π.—Και πάλι μ' ἐκουβάλθηες ἰδῶ, βρέ Ριγκολέτο,
νὰ κἀνης τὸν Ἀμιλέτο,
καὶ πάλι μ' ἐκουβάλθηες ἰδῶ, βρέ κακομοῖρη,
νὰ πῆς ἐκεῖνα ποὺ μοῦ λές ἐς τὴν κάθη πανηγύρτι.

Φ.— Κι' ἰδῶ πρότερον οἱ φανοὶ
κι' ἰδῶ τὰ μεγαλιᾶ,
κι' ἀτιμιῶν περιφραγῆ
κουτάζω μαουσιᾶ.

Τῶν μὲν τιμιῶν, Περικλῆ, μαζὶ μὲ τὸ κορμὶ των
πεθαίνει κι' ἡ τιμὴ των,
ἀλλὰ τὴν χρυσοστόλιστον τῶν φάυλων ἀτιμιῶν
τὴν βλέπομεν ἀθάνατον τῆς γῆς κληρονομίαν.

Π.— Βρέ δὲν σιγάθηκες νὰ λές
τούτοις τῆς σχιλαμάραις;
γιατὶ νὰ φαίνεσαι χαλῆς
μὲ τέτοιαις ἄραις μάραις;

Ὁ κόσμος θὰ κατακυροῦ
καθὼς τὸν ἔχουν πλάσει,
κι' αὐτὸν, ποὺ σήμερὰ γελοῦ,
ἄλλος θὰ τὸν γελοῦ.

Φ.— Σὰς προσφωῶ λοιπὸν, νεκροὶ, τὸν σῆρο μου θὰ βγά-
δὲν ἴδατε Κερνάβαλο, δὲν πῆγατε ἐσὲ μάλω, [λω,
δὲν ἴδατε τρεχάματα καὶ φίσταις καὶ παράταις,
τάμαξια, τὰ ποδήλατα, τῆς τόσαις μακακατάταις.

Δὲν εἶς λυπούμαι παντελῶς; γιατί καὶ εἶς 'πεθάνατε
κι' ὑπὸ τοῦ τάρου κοίτασε τὸ χῶμα καὶ τὴν πλάκα,
μὰ σὰς λυπούμαι μοναχῶ γιατί μ' ἔμαζ δὲν 'κάνατε
κανένα χαρτοπύλεμο καὶ χαρτοπατατράκα.

Ἰπῆκοι παντοῦνοι
τοῦ Χάρου τοῦ βερέμη
δὲν ἴδατε τοῦ Σπανδονῆ
τὸ Τουρικο χαρίμι.

Γιὰ τοῦτο μόνον ἦθιλα τέσσερα μάτια νῆχα...

σ' ἕνα ντιβάνι μαλακό
καθόταν ἕνα θηλυκό

κι' ὁ Σπανδονῆ, Κισλάραγας κατ' ὄνομα μοναχᾶ.

'Ἄλλοι σας!... δὲν ἤκουσατε τὸν σερπαντὲν τὸν σάλον,
δὲν ἴδατε τὴν ἑμαζὸν τοῦ Ζερβουδῆ κι' ἄλλων,
τὴν χάριν ἑσπερήθητε τοῦ κόσμου τοῦ πλουσίου,
μῆτε τὸν Γρίβαν ἴδατε καὶ τὸν Θεοδοσίου.

Βραβεῖο πῆρε Ζηλευτὸ καὶ θαλερὸ στεφάνι
τὸ κάθε πλούσιον παιδί, τὸ κάθε χωριανόπουλο,
καὶ μὴ γκαμῆλ' ἀληθινῆ 'στοῦς ὄρμου; ἑσπεράνη
κι' ἀκολουθοῦσε πῶς τῆς βαρβάτο γκαμῆλ'όπουλο.

'Εβανίνας ἢ καμπούρας τῆς καὶ τὰχῆμα τῆς σκέλις
ἔκαναν τὴν πρωτεύουσα νὰ λιγῶθῃ στὰ γέλοια,
νὰ 'δέπατε κι' ἐκεῖνον τῆς τὸν σῆρο ποὺ τὸν 'ψῆλωνε
καὶ πῶς τὸν ἐχαμῆλωνε.

Ὁ'χ ἦττον ἐξηρέθηκε τὸ τῆς ἐρήμου τέρμας
τοῦς λατρευτάς τῆς ψεύτικῆς καὶ τῆς πατροφῆς λίρας,

κι' ἀνέκραζαν μαινόμενοι καὶ τύπτοντες τὰ στήθη
πῶς καταμασκαρεύθησαν τὰ πάτριά μας ἤθη.

'Ετρέξα κι' ἐγὼ 'στοῦ πλῆθους τὴν βοῆν ν' ἀναμυθῶ
καὶ μοῦ 'κάνηες κι' ἐμένα μασκαράδες νὰ δεχθῶ,
κι' ἦλθαν σπῆτι μου πολλοὶ
νὰ τοὺς κἀνω νὰ γελᾶσουν,
κι' ἐβγάλα καὶ τὸ χαλί
γιὰ νὰ μὴ μοῦ τὸ χαλάσουν.

Μπαينوβαίαν θηλυκῆ
μὲ τὸ μοῦτρο σπακασμένο,
κι' εἶχα κι' ἀναφυκτικῶς
μῦστικο νερὸ βρασιμένο.

'Ετιμῆσανε κι' ἐμένα
μασκαράδες εὐγενεῖς,
δὲν ἐγνώρισα κανένα,
δὲν μ' ἐγνώρισε κανεῖς.

Ποῦ νὰ 'δέπατε κι' ἐκεῖνον τὸν θεάτρον τὸν χορῶ,
ποῦχε λῶσει; Ἰστὴν ἰσῶνα τόσο πλῆθος φλογερῶ;
ποῦ τὴν τῶδε τῆν κακίστρα, ποῦ τὴν δεῖνα τὴν κομψή;
ποῦ ν' ἀκούγατε κι' ἐκεῖνα τὰ μοῦ μοῦ καὶ τὰ ψῆψῆ;

Ποῦ νὰ 'δέπατε τοὺς πλούτους,
τοὺς ἰπῶτας κι' ἀρλεκίνους;
ποῦ νὰ 'δέπατε καὶ τούτους,
ποῦ νὰ 'δέπατε κι' ἐκεῖνο;

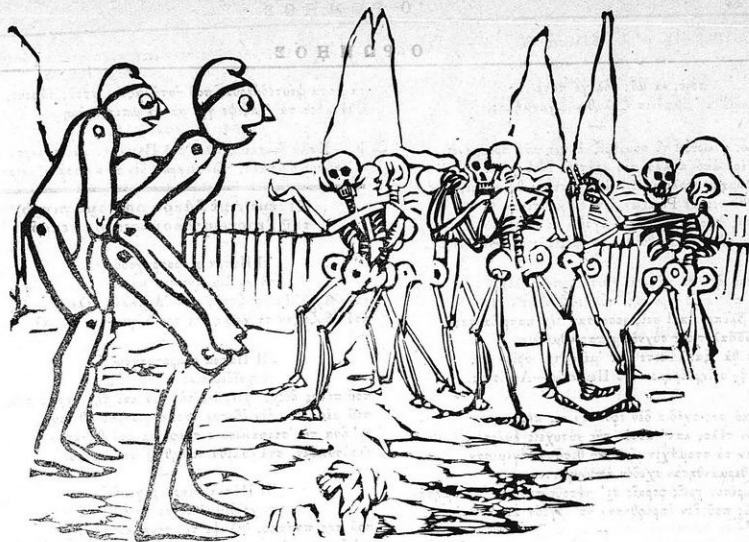
Ὁ θανάτος σας μὲ λυπεῖ, σὰς κλαίω, φουκαράδες,
ποῦ 'στοῦ Γαυγιῶμ δὲν πῆγατε ντυμέναι μασκαράδες,
νὰ ὄχηε τόσα πράγματα,
λερσοῦσι ντιλικάτο,
ν' ἀκούσετε περᾶγματα
μὲ πνεῦμα ροσινάτο.

'Ἄλλὰ τί πρότερον νὰ σὰς 'πῶ καὶ τί ν' ἀφήσω τέλος;
ἐκυριάρχησε παντοῦ τοῦ πνεύματος ὁ γέλωας,
κι' αὐτὸν τὸν συμπολίτην μας κι' αὐτὴν τὴν συμπολίτιδα
καὶ τὸν λαὸν τὸν γηγενῆ
νῶσος προσέβαλε δεινῆ,
καὶ ταῦτην τὴν ἀνώμασαν κοινῶς; Κερναβαλιτίδα.

Εἶνοι δὲ πρότερον σύμπτωμα τῆς νέας ἀσθενείας
τὸ περισσώματα γεννῶν μετὰ κρυμῶν μανίας,
κατόπιν παραλήρημα πολυλαλον καὶ χρόνιον
περὶ μελλούσης ὀρέσεως, θεσμῶν ἀπαρβᾶτων,
καὶ τὸ ζιφῆρς ἐξορμᾶν καθὼς τὸν Τελαμωνίον
εἰς ἕνα βῶσκον ποίμνιον εἰρηκῶν προβάτων,
καὶ κατασφᾶζειν πρόβατα καὶ πρᾶγους ἀγενοῦσι
νομικῶν πῶς 'ξεκοιλίισας ἐχθροῦς προαιωνίους.

Δεινὸν δ' ἐπακολούθημα τῆς αἰματοχυσίας
καὶ ταύτης τῆς θυσίας
εἶναι τὸ περιβάλλεσθαι γαλόνας καὶ σειρήτια,
καὶ λιγερῶς κορδῶνεσθαι εἰς ὄρμουσ καὶ εἰς σπήτια.

'Ἄλλο σπουδαῖον σύμπτωμα τὸ καταφασκαλοῦμεν
τὴν ἑλλην τὴν ὑφῆλον, κι' ἀλλήλους στεφανῶν,
ἄλλο, τὸ πῆρνε τὸν σπαθὶ τῶν Ἀριστογειτόνων
κι' ἐπικαλεσθαι τὰς σκιάς προπάππων καὶ προγόνων.

"Άλλο, τὸ κρίνειν σεβασῶς τῶν ἄλλων τοὺς πολέμους
καὶ τὸ σκοπεῖν σκέδια 'στοὺς ἑσάραξ ἀνέμους,
ἔλλο, τὸ σκεῖν λερ μπαλιρ καὶ κόπτειν τόνα χέρι
μὲ δίκοπο μαχαίρι.

"Άλλο, μετὰ τὸν πόλεμον καὶ τῆς φυγῆς τὴν νίκη
τὸ θέτει διαφυστόλιστον τὴν σπῆνην εἰς τὴν θήκην,
καὶ φέρειν τριαντάφυλλα δροσόλουστα 'στὸ στήθος
κι' εὐωδιάζειν ἀνθρώρ ἀνάμεσα 'στὸ πλῆθος.

"Άλλο, τὸ διοργανῶσιν κηρύττειν τοῦ στρατοῦ
καὶ μελετῆν τὴν κάθοδον τοῦ οργανωτοῦ,
ἔλλο, τὸ νόμους συμπληροῦν καὶ τὸ μεταρρυθμίζειν,
ἔλλο, τὸ τρέφειν δωρεάν τοὺς φίλους καὶ ψωμίζειν.

"Άλλο, τὸ πάσχειν τρομερῶν ἀκράτειαν τῆς γλώσσης,
ἔλλο, τὸ ξεσηδερόνεσθαί με τὰς διαδοχάσεις,
ἔλλο, τὸ στήνειν τρώπαια κι' ἐν στόματι μαχαίρας
ὁμοθεθεὶς διαπερῶν εἰς ἔκλογον ἡμέρας.

"Άλλο, τὸ γράφειν καὶ λαλεῖν κατὰ συναλλαγῆς
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα οὐ 'μέρας ἐκλογῆς,
ἔλλο, νὰ θέλγῃ νὰ περνῆς γιὰ πλούσιος μουφλούης
κι' ἔλους τοὺς μουφλουεῦοντας πατόκορφα νὰ λούξῃ.

"Άλλο, τὸ πρῶγειν ἀστακοῦς μετὰ καὶ πρὸ τῆς μάχης,
ἔλλο, τὸ κλέψῃ γιὰ νὰ φᾶς, ἔλλο, τὸ πέριε νᾶχρη,
ἔλλο, 'στὴν μεταρρυθμίσειν τοῦ κράτους νὰ θαρρῆς,
ἔλλο, Μακεδονίστικα τῆς μόδας νὰ φορῆς.

"Άλλο, τὸ πάλειν κερανοῦς καθ' ὅλον τῶν βαρβάρων
καὶ ὅτ κατὰ Βουλγάρων,
καὶ τὸ πηγαίνει κόντρα τῶν καὶ ταπεινοῦ τοὺς νάνους
μὲ Κομητᾶ: ' Ἀποκρητᾶ καὶ ὄρῳ ὀρχαμῶν ἱρῶνους.

"Άλλο, τὰ νομοσχέδια τῆς μαγιχῆς τῆς χύτρας
νὰ δείχνῃς πρὸς τοὺς Τσοῦστρες,
ἔλλο, νὰ βάζῃς τιμαλαφεὶς ἀρχιεριῶν μίτρας
καὶ 'στοὺς Μυριανθούστρες.

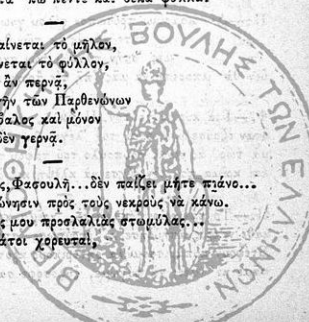
"Άλλο, τὴν 'Ακαδημαίαν ἀνοίγειν τὴν Σιναιάν
κι' ἀθάνατον ἀποκαλεῖν τὴν γενεάν τὴν νέαν,
ἔλλο, κοπιρῆειν ἀφελῶς
κειμήλια μαρμάρων,
κι' ἀποκοιμάσθαι νοηελῶς
ὕπὸ σκιάς λαθάρων.

"Άλλο, τὸ σπάζειν καὶ τὸ κλῆν τὰς ρίνας τῶν Πλατώνων
καὶ ταύτας ἀντικαθιστᾶν μὲ ρίνας τῶν συγχρόνων,
ἔλλο, τὸ βάπτειν κυανοῦν τὸ μπακαλόχρουν αἶμα,
ἔλλο, τὸ νὰ νομιζοῖται τῆς ευγενείας κρέμα,
προτεινῶν ὡς περγαμηνᾶς 'στοὺς γύρω σου Μαγαζάρους
χωρτᾶ μὲ μπακαλιάρους.

Εἶναι πολλὰ συμπτώματα μεγάλα καὶ ποικίλα
τῆς νόσου ταύτης τῆς θεινής,
ποῦ δὲν τὴν 'γλύτωσε κανεὶς,
καὶ δὲν μὲ φθάνουν νὰ τὰ πῶ πῖντε καὶ ἔξα φύλλα.

"Ἄν μαραινεται τὸ μῆλον,
ἐν ξηραίνεται τὸ φύλλον,
ἢ νεότης ἂν περνᾶ,
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶν
ὁ Κερνάβαλος καὶ μόνον
αἰωνίως δὲν γεννᾶ.

Π. — Κῦττα τί μάλος, Φασουλῆ... δὲν παῖσι μῆτε τιάνου...
στάσου κι' ἐγὼ προσφόνῃσι πρὸς τοὺς νεκροὺς νὰ κᾶνω.
Δεχθῆτε κι' ἀπὸ μέρους μου προσελπίαις στοῦλάς...
ὁ σεπτοντοῦ χροῖται,

ποιός νὰ μὰς τὸλεγε ποτὲ
πῶς θάγομε κι' ἐμφάνισιν ἀληθινῆς γκαμψιάς.

Καὶ ποιός γνωρίζει τί σουρπρίζ' ἀόκητ' μὰς προσμένει
μαγαλιτέρ' ἀπὸ πολλὰ τὸ κρίσιμον ἰσοζύγιον...
ὁ πᾶν Ρωμαίων πολιτικοὶ καὶ στρατηγικοὶ θαυμάσιοι,
μαστιγωθέντες μὲ Ρωμαίων ἀνήλεθ' μαστιγίτζι,
ἐμπρός σας ὑποκλίνονται καὶ βγάξω τὸ καπέλο
κι' αὐτὴν τὴν μεταρρυθμίσιν φαιδρὸς σας ἀναγγίλλω.

Κρίμα πού δὲν θὰ χάψετε χρυσῆς ἐπαγγελίας,
μῆτε θὰ πῆτε τὸ νερό τῆς λίμνης Στυμφαλίας,
μῆτε θὰ βλέπετε καὶ οἱ σῆς νοσοῦσαν τὴν πατρίδα σας
ἀπὸ καρναβαλιτίδος συγνάς μεταρρυθμίσεις,
καὶ μῆτε θὰ ζαπλώσετε μὴ μῆρα τὴν ἀρίδα σας
μῆσα 'στὸν σιδηρόφρεμον τοῦ Παιραιῶς—Λαρίσσης.

"Ὅσα 'δικά σας σχέδια δὲν ἐφθασαν εἰς πέρας
θὰ πᾶρον τέλος κατ' αὐτὰς τὰς εὐτυχῆς κημέρας.
Καὶ πάλιν τὰ στομάχια μας ἀπὸ θεσμοῦς ἐγείμισαν,
πῶθι διεθερμάνθησαν σχεδὸν ἀποφυγόντες,
θεὸς 'σχυριστοὶ τρεῖς φοραὶς κι' αὐτοὺς πού δὲν 'πολέμησαν,
κι' αὐτοὺς πού δὲν ἐπρόφθασαν νὰ 'βγούν ἀπαλλαγέντες.

Φ.—'Ας διασχίσουν ἀστραπαὶ τὰ σκότη τῶν νεριτέρων,
ἔλα, πατρίς, καὶ μὴν ξεγῆναι τοὺς χρόνους τῆς ἀλήθης σου...
θωμᾶς' ἐκείνον τὸν καιρὸ 'στὸς τάφους τῶν πατέρων
πῶς 'σταύρωσα τὴν μάλα μου μαζὶ μὲ τὴν 'δική σου;

Θωμᾶσαι πού σοῦ 'φώναζα κι' ἐγὼ ζεσπαθωμένος:
«πρὸς τοὺς προγόνους φέρε με, πρὸς τοὺς προγόνους τράβα με;»
κι' ἐκείν' ἢ φλόξ ἢ καινούσα, κι' ἐκείνο μας τὸ μῆκος
καρναβαλιτίς ἦτανε καὶ δὲν τὸ 'καταλάβαμε.

Π.—'Ισκιὸν 'στὸς ἰσκιους γάρονται, τὰ κόκκαλά των τριζύων,
καὶ χωματίλαις, Φασουλή, τὰ χῶτα των μυρίζουν.
Χὰ γὰ τί διασκιδναίς, γὰ γὰ τί πανηγύρι,
κι' ἐδῶ χρυσὸ τοὺς ἀρχοντας θυμιάζει θυμιατήρι.

Τὰς ταρταρείους σάλπιγγας οἱ πρίπαπποι σαλπίζουν,
τὸν τάφον τὰ στολισμάτα 'στὸ κοιτῆλον σκορπίζουν,
καὶ οἱ σῆς ντᾶμ καὶ κραζὶ
κι' ὁ Χάρως κάνει τὰγκάξε.

Φ.—Γιὰ τοὺς χορούς τῶν ζωντανῶν μὴ δίνετε διώβολο,
τοὺρ μπαλαντᾶς, χορευεῖτε,
κι' ὁ κόσμος τὸ ζωντᾶβολο
ἄς πᾶν νὰ κουρευεῖται.

Π.—Δὲν διακρίνω πρόσωπον φίλου γνωστοῦ κἂν φίλης,
κι' οὔτε κανεὶ ἐκ τῶν θνητῶν
μῆς 'στὴν πληθὸν τῶν σκελετῶν
δὲν θὰ 'μπορέσῃ νὰ μὰς 'πῆ τίς ἄρρην καὶ τίς θηλῶν.

Φ.—Γιὰ κούτα τοῦτον, Περικλῆ, τὸν δόλιγο μακαρίτην,
ὅταν εἴζουσε μὴ φορὰ τὸν 'λίγαν λωποδύτην,
μὰ τῶρ' ἄς εἶναι πούπουλο τὸ τάφου του τὸ χῶμα
καὶ κρίμα πού δὲν εἴχῃσε νὰ κλήθῃ κι' ἄλλ' ἀκόμα.

Π.—Τὸ πανηγύρι 'τέλειωσε... κρίμα καὶ πάλι κρίμα!..
ἐπὶ νεκρῶς ἀπὸδῶσε κι' ἐτρώπως 'στὸ μνήμα.
Στέφανο κυριαρισσόμηλα ρητορικοὺς κροτάφους,
πᾶμε κι' ἐμεῖς νὰ φύγωμε, ζυλόσσετε σαλιάρη,

τὰ τόσα ψευτοδάκρυκα, πού 'στάλαξαν 'στὸς τάφους,
ὁ θάνατος τὰ 'μάζψε γιὰ νὰ τὰ μπουτιλιάρη.

Φ.—Καλὰ διασκεδάσαμε, βρὲ Περικλῆ, καὶ σήμερ...
κι' αὐτὸς ὁ μπλόκ τῶν νεκρῶν δὲν ἦτο παρὰ χιμαίρα.

Κι' ἔμετε μὲ δάκρυο θάινωμε πικρὸ τοῦ Γεροκωδ-τοπούλου τὸν νεκρὸ.

'Ἡ Πάτρα πικροτραγουδοῖ
τὸ χαϊδεμένο τῆς παιδί,
τὸν 'Αγγιλλία τῆς ζητᾶ, τὸν 'Αγγιλλία θέλει,
πού 'θόξαζαν τὰ χεῖλη τῆς τοῦ λόγου του τὸ μέλι.

'Ἡ Πάτρα πικροτραγουδοῖ
τὸ χαϊδεμένο τῆς παιδί,
πού πῶθος δόξῃς 'φτίρονε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδίᾳ του,
πού μῆσα του δὲν ἔβασκε σαρκί: μαζούρ σθόνου,
κι' ὅσα τὸ 'στεφανώσανε στεφάνια τὸ θανάτου
ἰλοῦσθησαν 'στὰ δάκρυκα τάληθινὰ τοῦ πόνου.

'Ἡ Πάτρα πικροτραγουδοῖ
τὸ χαϊδεμένο τῆς παιδί,
πού τῆς πατρίδος ἐκλάψε τὴν τόση καταφρόνια
κι' ἄφρσε μὴ παραγγελιὰ μῆς 'στῆς 'ντροπῆς τὰ χρόνια,
τὰ φτερωτὰ μὲς οἱερα τὰ ποδοπατημένα
νὰ γίνουν κἂν ἀγάματα μαρμαρσκαλισμένα.

'Ἡ Πάτρα πικροτραγουδοῖ
τὸ χαϊδεμένο τῆς παιδί,
καὶ μαυροφρενὰ σταματᾶ μὲ μάτι βουρκαμένο
σὲ τάφο πολυφίλητο καὶ κοσμηγαπημένο.

Καὶ καυπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Λίγος εἰσηγητήριος τοῦ Διῆτα Ζαγγογιάννη,
ἀξίως ἔδραν ἔγοντος 'Ακαδημαϊκῆν,
εἰσηγητὴν ὁ λόγος τοῦ εὐφραδέστατην κάνει
'στὴν ἀναγκαιάν μόρφωσιν τῆν παιδαγωγικὴν.

Μετὰ μικρὸν ὀφόμεθα νίον καθ' ἑλα φύλλον,
τὸ «Πύρ» τοῦ Ρίοση τοῦ Κωστῆ, τὸ «Πύρ» τὸ καταφλίγον,
ἀνάμστον ἐκ πνεύματος, σπαρταριστὸν, ποικίλον,
καὶ τάληθῃ καὶ δίκαια διακαλοῦν κι' ἐκλίγον.

Βάκχος καὶ Διογίνης, στίχοι σκιρτῶντος κόμου
μὲ σάτυραν καὶ χιούμορ τοῦ Πατρινοῦ τοῦ Μώμου.

'Αννίος ἔθμος καὶ Νίνα Ράλλη, ὄμοτος ἔθμος, τέχνη καὶ κάλλι.

Κάθε καλὸ καὶ καθ' εὐχῆ
τοὺς εὐχομαι μὲ τὴν ψυχῆ,
ἔλα τὰ ροδοστῆρα, τὰ γιαιοματᾶ, τὰ κρίνα,
'στὸν ἔθμο τὸν τεχνίτη μας καὶ 'στὴν ξανθὴ τὴν Νίνα.

Μὰ τί καὶ τί δὲν εὐχομαι σὲ τοῦτο τὸ ζευγάρι,
πάντοτε μῆνα μέλιτος καὶ μέλιτος φεγγαρί,
ψωμί κι' ἄλατι καὶ κρασί
'στὴν ὁμορφῆ των τῆν φωλιᾶ,
μπουνάτσα καὶ ζωὴ χρυσή
καθὸς τῆς νύφης τὰ μαλλιά.